

**Tematyka kompleksowa dla grup:
„Mali Odkrywczy”, „Smerfy”, „Ekoludki”.
„Wiosna na wsi” (20.04.-24.04.2020r)**

Zajęcia 1. Słuchanie opowiadania Małgorzaty Strękowskiej-Zaremby Uparty kogut.

- Wyjaśnienie znaczenia słowa uparty.

N. pyta: – Kogo nazywamy upartym?

– Czy zwierzęta też mogą być uparte?

– Czy znacie takie zwierzęta?

- Słuchanie opowiadania Małgorzaty Strękowskiej-Zaremby Uparty kogut. Książka (s. 62–65) dla każdego dziecka. Dzieci słuchają opowiadania, oglądają ilustracje.

Rodzina Ady i Olka wybrała się do cici na wieś. Wszyscy byli zachwyceni celem podróży. Tylko mama wydawała się trochę zakłopotana i lekko zaniepokojona.

– Nie pamiętam, kiedy ostatnio byłam na wsi. Chyba bardzo dawno temu. Czy będą tam wszystkie wiejskie zwierzęta? – wypytywała tatę.

– Oczywiście, jak to w gospodarstwie. Będą krowy i cielęta. Świnie i prosięta. A zamiast koni i źrebiąt

– dwa traktory. Traktorów chyba się nie obawiasz? – spytał żartem tata. Mama tylko się uśmiechnęła.

– Oczywiście. Nawet rogaty baran mnie nie wystraszy. Jestem supermamą.

– Będą też kury, gęsi, kaczki, indyczki. Zgroza – ciągnął tata żartobliwym tonem. Samochód wjechał na podwórkę. Ada i Olek pierwsi przywitani się z cicią i wujkiem i natychmiast zaczęli się rozglądać za zwierzętami.

– Lola ma szczeniaki! Mogę się z nimi pobawić? – spytał Olek i już był przy kudłatej kundelce i czwórce jej szczeniąt. Ada nie mogła do niego dołączyć, ponieważ ma uczulenie na sierść. Wybrała się więc na spacer po podwórku.

– Ko, ko, gę, gę, kwa, kwa – witały ją kury i kurczęta, gęsi i gąsienki, kaczki i kaczkęta. Ada z powagą odpowiadała im: „dzień dobry”, „witam państwa”, „przybijemy piątkę?”.

– Ojej, jaka piękna kózka! – Ada usłyszała zachwycony głos mamy.

– To koźlątko. Ma zaledwie kilka dni – powiedział wujek.

– Prześliczny maluszek – stwierdziła z podziwem mama. Koźlątko nie poświęciło mamie uwagi, za to kury podniosły wielki krzyk na jej widok. Obgdały ją z każdej strony... i sobie poszły. Został jedynie kogut. Wbił wzrok w barwną sukienkę mamy w duże czerwone koła i patrzył jak zauroczony.

– Lubi czerwony kolor – stwierdziła z zadowoleniem mama.

– Hm, obawiam się, że wręcz przeciwnie – powiedział tata. Kogut nastroszył pióra i nieprzyjaźnie zatrzepotał skrzydłami.

– Nie przepada za czerwonym. Kiedyś wskoczył mi na głowę, bo byłam w czerwonym kapeluszu – powiedziała cicia.

– Ale to zdarzyło się tylko raz – dodała uspokajająco. Po chwili wszyscy z wyjątkiem mamy zapomnieli o kogucie. Uparto ptaszysko nie odstępowało jej na krok.

– Idź sobie – odpędzała go, jednak kolor czerwony na sukience przyciągał uparciucha jak magnes.

– Nie bój się, mamó – Ada dodała mamie otuchy.

– Dam sobie radę. – Mama bohatercko przeszła między kaczkami, kurami, minęła nawet gąsiora, ale gdy spojrzała za siebie, ponownie ogarnął ją niepokój. Kogut wciąż był tuż-tuż i wojowniczo stroszył pióra.

– Bywa uparty jak oślątko – westchnęła cicia.

– Wracaj do kurnika, uparciuchu.

– No właśnie! – powiedziała stanowczo mama. Obie, mama i ciocia, weszły do domu. Niezadowolony kogut grzebnął pazurem i wrócił do kurnika. Tymczasem tata z wujkiem założyli na głowy kapelusze z siatką na twarz i poszli zająrzeć do uli w sadzie. Ada unikała pszczoł od czasu, gdy minionego lata została użądlnona w stopę. Woląła przechadzać się pośród żółtych kaczuszek, które nie żądają i są mięciutkie. Nawet nie zauważyła upływu czasu. Zbliżała się właśnie pora dojenia krów, więc ciocia poszła przygotować dojarki. Olek wciąż bawił się ze szczeniętami, a tata i wujek zapomnieli o wszystkim, tak bardzo zajęli się sprawdzaniem pszczelich uli. Znudzona mama postanowiła do nich dołączyć. Jednak żeby dotrzeć do furtki prowadzącej do sadu, musiałaby przejść obok kurnika. Co będzie, jeśli kogut ją zobaczy? Woląła tego uniknąć. Postanowiła przechytryć nieprzyjaznego ptaka i przedostać się do sadu przez płot. Jakież było zdziwienie Ady, gdy zobaczyła mamę wspinającą się na ogrodzenie. Pokonanie płotu, kiedy ma się na sobie odświętną sukienkę, nie jest łatwe, jednak mamie się to udało. Co prawda w rajstopach poleciało oczko, a sukienkę lekko rozdarła, ale kto by się tym przejmował.

– Oczko ci ucieka, łap je! – zażartował tata na widok żony.

– To nic takiego. Wykiwałam koguta – powiedziała szeptem, zadowolona z siebie mama. Chwilę później Ada zobaczyła koguta, który bez trudu przefrunął nad płotem i wylądował w sadzie.

• Rozmowa na temat opowiadania.

– Czy mama Olka i Ady była wcześniej na wsi?

– Z kim bawił się Olek?

– Co robiła Ada?

– Jaki ptak zainteresował się mamą? Dlaczego?

– Czym zajęli się tata z wujkiem?

– Jak mama przechytryła koguta? Czy jej się to naprawdę udało?

Zajęcie 2. Odkrywanie litery „j”: małej i wielkiej, drukowanej i pisanej na podstawie wyrazów podstawowych: „Żubry”, „Żaneta”. Dzielenie wyrazów na sylaby, głoski- dla dzieci 5, 6 letnich; budowanie schematu wyrazów (z białych kartoników) oraz modeli wyrazów (z kartoników niebieskich- spółgłoski, czerwonych- samogłoski) - dla dzieci 6 letnich. Układanie zdań z wyrazami zaczynającymi się na poznaną głoskę. Pisanie litery „ż” po śladach, a dla , samodzielnie - dla dzieci 5, 6 letnich. (załącznik)

Zajęcie 3. Długi, krótki – ćwiczenia w mierzeniu długości.

• Ćwiczenia dotyczące zrozumienia stałości miary.

Osiem skakanek w dwóch różnych kolorach.

N. układa ze skakanek dwie drogi (każda składa się z czterech skakanek w tym samym kolorze, np. droga czerwona i droga żółta).

• Dwie drogi równoległe.

N. pyta: – Czy obie drogi mają taką samą długość?

Jedna z dróg zakręca.

– Czy teraz drogi mają taką samą długość?

– Dlaczego uważacie, że czerwona droga jest dłuższa?

N. wraca jeszcze raz do pierwszego przypadku.

– Czy drogi mają taką samą długość?

– Dlaczego tak uważacie?

Jedna z dróg zakręca.

– Czy drogi nadal mają taką samą długość?

– Jak można udowodnić, że są tej samej długości? (Drogi mają taką samą długość, bo nadal są te same cztery skanki, tylko przesunięte).

- Mierzenie szerokości dywanu stopa za stopą.

Mały dywan. Każde dziecko mierzy szerokość dywanu, stawiając stopę przed stopą (palce jednej stopy dotykają piąty drugiej stopy) i głośno licząc.

– Dlaczego wyszły wam różne wyniki?

– Czy wasze stopy są jednakowej długości?

- Mierzenie długości dywanu krokami. Mały dywan. Każde dziecko mierzy długość dywanu krokami, które głośno liczy.

– Dlaczego wyszły wam różne wyniki?

– Z czym jest związana długość waszych kroków? (Ze wzrostem).

- Pokaz linijki, miarki krawieckiej. Linijka, mały dywan.

N. mierzy linijką długość małego dywanu.

Zajęcia 4. Zabawy przy piosence Na podwórku.

- Ćwiczenia aparatu ruchu.

Dowolny instrument muzyczny.

W rytmie akompaniamentu na wybranym instrumencie dzieci maszerują za N., przeskakują z nogi na nogę, wykonują cwał boczny, chód na piętach, zatrzymują się na hasło: Stop, podskakują obunóż.

Maszerują z równoczesnym taktowaniem na 2/4, w rytmie piosenki Na podwórku.

- Instrumentacja piosenki Na podwórku.

Dzieci grają na instrumentach:

Zwrotka I

Na podwórku na wsi
jest mieszkańców tyle,
że aż gospodyni
trudno zliczyć ile.

na bębenkach, w rytmie ćwierćnut,

na marakasach, w rytmie ćwierćnut,

Refren:

Kury, gęsi i perliczki,
i indyki, i indyczki.
Jest tu kwoka z kurczętami,
mama kaczką z kaczkami.
Piękny kogut Kukuryk
i kot Mruczek,
i pies Bryś.
Więc od rana słyhać wszędzie:
kukuryku, kwa, kwa, gę, gę,

na trójkątach – tremolo,
na drewniakach, w rytmie ósemek,
na marakasach – tremolo,
na kastanietach, w rytmie ósemek,
na pudełku akustycznym, w rytmie ćwierćnut,
na czynelach,
na bębenku,
na trójkątach – tremolo,
na drewniakach, w rytmie ósemek,
do drewniaków dołączają
dwa uderzenia w bębenek,
na czynelach,
na kastanietach,
wszystkie razem.

hau, hau,
miau, miau,
gul, gul, gul –
podwórkowy chór.

Zwrotka II

Koń kasztanek w stajni,
a w oborze krowa,

Dzieci grają na:

drewniakach, w rytmie ósemek,
tamburynie, w rytmie ósemek,

tam, w zagrodzie, owce
i brodata koza.

kastanietach, w rytmie ćwierćnut,
bębenkach, w rytmie ćwierćnut,

Zwrotka III

A tu są króliki –
i duże, i małe,
łaciate i szare, bębenkach,
i czarne, i białe.

bębenkach, w rytmie ćwierćnut,
czynelach,
w rytmie ćwierćnut,
czynelach.

Refren: Kury, gęsi i perliczki, i indyki, i indyczki... – tak samo jak po pierwszej zwrotce.

Zajęcie 5. Zwierzęta z wiejskiego podwórka – malowanie farbami na porowatym podłożu.

- Podział nazw zwierząt na sylaby lub na głoski. Zdjęcia/obrazki zwierząt z wiejskiego podwórka. N. przygotował zdjęcia/obrazki zwierząt. Dzieci je losują. Nazywają przedstawione na nich zwierzęta. Dzieli ich nazwy na sylaby (5-latki) lub na głoski (6-latki). Przykładowe zdjęcia/ obrazki: kura, kogut, owca, baran, krowa, byk, kot, koza.
- Zabawa Co to za zwierzę? Określanie przez chętne dzieci cech danego zwierzęcia, bez podawania jego nazwy. Odgadywanie nazw zwierząt przez pozostałe dzieci. Np. To zwierzę ma białe pióra, długą szyję i woła: Gę, gę. (gęś) To zwierzę pilnuje podwórka i mieszka w budzie. (pies)
- Zapoznanie ze sposobem wykonania pracy. Dla każdego dziecka: kartka, białe serwetki, klej, farby plakatowe, pędzel.
- Przyklejanie na kartkach pogniecionych białych serwetek, wypełnianie nimi całej powierzchni kartki.
- Malowanie farbami plakatowymi na tak przygotowanej fakturze zwierząt wybranych przez dzieci.
- Malowanie tła farbą w jasnym kolorze.
- Wykonywanie prac przez dzieci.
- Oglądanie powstałych prac: rozpoznawanie i nazywanie przedstawionych na nich zwierząt. Wypowiedzi autorów, dlaczego właśnie te zwierzęta znalazły się na ich obrazkach.
- Porządkowanie miejsc pracy.

Zajęcia 6. Po co hodujemy zwierzęta – ćwiczenia i zabawy.

- Zabawa Co nam dają zwierzęta? Pięć obręczy, obrazki: kury, owcy, krowy, pszczoł, gęsi, jajek, miodu, jogurtu, sera, wełny, pióra, poduszki. N. układa na dywanie pięć obręczy, w każdej z nich umieszcza zasłonięty obrazek zwierzęcia z wiejskiego podwórka (kury, owcy, krowy, gęsi, pszczoł). Podchodzi z dziećmi do poszczególnych obręczy i odsłania obrazki. Dzieci nazywają przedstawione na nich zwierzęta i zastanawiają się, co one dają człowiekowi. N. pokazuje drugą grupę obrazków (jajka, miód, mleko, jogurt, ser, wełna, pióra, poduszka). Dzieci nazywają produkty pochodzące od zwierząt i umieszczają obrazki w obręczach, przy zdjęciach odpowiednich zwierząt.
- Zabawa Smakujemy i dotykamy. Produkty pochodzące od zwierząt, apaszka. N. pokazuje dzieciom produkty, które pochodzą od zwierząt, np.: jajka, ser, jogurt, miód, mleko, wełna, pióra. Następnie wybiera chętne dzieci, zasłania im kolejno oczy i podaje do spróbowania lub dotknięcia wybrany produkt. Dzieci podają nazwy produktów, a po odsłonięciu oczu nazywają zwierzęta, od których te produkty pochodzą, i wskazują je na obrazkach (ćwiczenie poprzednie).
- Burza mózgów – Co można zrobić z tych produktów? N. podaje nazwę produktu otrzymanego od zwierząt, a dzieci mówią, do zrobienia czego można go wykorzystać. Np. jajka – ciasto, kanapki, sałatka... mleko – ser, budyń, jogurt... pióra – poduszka, pierzyna... wełna – szalik, sweter, czapka...
- Zabawa ruchowa – Gdzie kto mieszka. Obrazki domów zwierząt: budy, ula, stajni, obory, obrazki zwierząt: koni, krów, pszczoł, psów, tamburyn. N. odsłania, umieszczone w różnych miejscach sali, obrazki domów zwierząt. Dzieli dzieci na cztery grupy i rozdaje im obrazki zwierząt. Dzieci poruszają się po sali przy dźwiękach tamburynu, naśladując sposób poruszania się zwierząt przedstawionych na

obrazkach. Na przerwę w grze odszukują dom zwierzęcia, którym są, i siadają w jego pobliżu; kolejno przypominają, jak ten dom się nazywa. Potem zamieniają się obrazkami i zabawa trwa dalej.

Zajęcia 7. Wspólne wykonanie makiety wiejskiego podwórka.

- Omówienie przez dzieci wyglądu wiejskiego podwórka.
 - Jakie budynki powinny się tam znaleźć?
 - Jakie zwierzęta tam spotkamy?
- Zapoznanie ze sposobem wykonania pracy. Kolorowe czasopisma, kredki, zdjęcia/obrazki zwierząt z wiejskiego podwórka, tekturki, kleje, plastelina, zielone farby, pędzelki, prostokątny kawałek styropianu, papier kolorowy, bibuła, wykałaczki.
- Dzieci wycinają z kolorowych czasopism obrazki/zdjęcia zwierząt, które można spotkać na wiejskim podwórku (lub je rysują).
- Dzieci przyklejają obrazki/zdjęcia na tekturkach i umocowują je plasteliną do tekturowych podstawek.
- N. przygotowuje prostokątny kawałek styropianu (0,5 m x 1 m), maluje go zieloną farbą z dodatkiem mąki ziemniaczanej.
- Dzieci oklejają pudełka kolorowym papierem – otrzymują zabudowania gospodarcze, dom gospodarza.
- Wspólne komponowanie makiety na styropianie, ozdabianie elementami wykonanymi z bibuły (np. rośliny, staw) lub z wykałaczek (ptot).
- Wykonanie pracy.
- Oglądanie makiety, nazywanie zabudowań, zwierząt.
- Umieszczenie makiety w kąciku przyrody.
- Porządkowanie miejsc pracy.

Zajęcia 8. Rozmowa na temat wiosennych prac na wsi.

- Oglądanie strony gazety ze zdjęciami przedstawiającymi prace na wsi. Określanie, co to za prace. Rysowanie w każdym kolejnym polu o jedną łopatę więcej niż w poprzednim.

Pole

Na polach rozpoczęły się prace: orka, bronowanie kultywatorami gleby oraz jej wałowanie, a następnie siew i sadzenie roślin.

- Dawniej nie było traktorów. Co wykorzystywano do prac polowych?
- Co robią ludzie w ogródkach? Co jest im potrzebne do pracy?

Sad

W sadzie wiosną (w marcu) właściciele przycinają gałęzie drzew i krzewów, opryskują drzewa, bielą wapnem ich pnie.

- Dlaczego są wykonywane takie prace?

Zwierzęta wiejskie

Rolnicy przez cały rok codziennie muszą dbać o zwierzęta. Np. krowy muszą być dojone kilka razy dziennie.

- Czy praca rolnika jest łatwa?

Zajęcia 9. Zabawy na świeżym powietrzu.

- Zabawa metodą opowieści ruchowej – W ogrodzie. Dzieci wybrały się do ogrodu na zaproszenie ogrodnika Macieja (w roli ogrodnika N.). Witają się z ogrodnikiem i rozpoczynają oglądanie ogrodu.

Dzieci:

Wąchają kwiatki,

wykonywają przysiad, skłon głowy w przód i głęboki wdech nosem, a wydech – ustami,

biegają po alejkach,

wyciągają ramiona w bok,

naśladując motyle.

Sadzą rośliny,

myją ręce po pracy,

podlewają posadzone rośliny.

rytmicznie podnoszą je i opuszczają.

Ogrodnik Maciej prosi dzieci o pomoc przy sadzeniu.

Dzieci:

wykonują siad klęczny, naśladują czynności:

kopania, sadzenia, przysypywania roślin ziemią,

stają w rozkroku, wykonują lekki skłon tułowia

w przód, pocierają dłońmi o siebie,

poruszają się po wyznaczonym miejscu ogrodu

przedszkolnego i naśladują podlewanie.

Proponujemy również ćwiczenia i zabawy dla dzieci z kodowaniem, dostępne na stronie:

<https://mojedziecikreatywnie.pl/2019/12/nauka-kodowania-poprzez-zabawe/>